

Mikaela Bley

Sterf voor mij

A.W. Bruna Uitgevers

Gustav

De snelheid van het licht is zijn enige beperking, herinnert hij zichzelf terwijl zijn ogen hem aanstaren vanaf de ingelijste omslagen van verschillende zakelijke tijdschriften. Zijn hele carrière met alle successen is in die portretten gebundeld.

De Deense analytici in hun gekreukte, goedkope kostuums observeren hem loom vanaf de andere kant van de mahoniehouten tafel terwijl hij de groeiprognoses bespreekt.

Gustav kijkt op zijn horloge. ‘Waar is Rasmussen?’ vraagt hij op scherpe toon.

Het lukt hem niet om zijn irritatie nog langer te verbergen. Hij heeft ruim een maand op deze bespreking gewacht en nu neemt Rasmussen niet eens de moeite om zelf te verschijnen. Het is respectloos. Wat moet hij met deze kneuzen die geen mandaat hebben om investeringsbeslissingen te nemen? Game-On is een van de meest capabele groeibedrijven op de gokmarkt en Gustav weet meer over de online gokbranche dan wie dan ook in heel fucking Europa.

Een jaar geleden had hij tegen hen gezegd dat ze moesten oprotten.

Hij heeft een dubbele espresso nodig, of iets nog sterkers.

Op het moment dat hij opstaat wordt er op de deur geklopt.

‘Ja?’ zegt hij en hij draait zijn hoofd verontwaardigd naar de deur, waar Filippa met een rood hoofd is verschenen.

‘Ik... Het spijt me heel erg dat ik stoor, maar ik heb een telefoongesprek waarvan ik denk dat je het moet aannemen.’

Filippa werkt inmiddels ruim twee jaar als zijn assistente en wordt nog steeds zenuwachtig in zijn aanwezigheid en als ze

tegen hem praat worden haar wangen rood als twee grote tomaten. Tijdens het sollicitatiegesprek beseft ze dat ze niet de juiste persoon voor de baan was, maar toen ze daar zat met rode ogen van het huilen, het blonde pagekapsel en de volle lippen, en vertelde dat haar moeder net was overleden, had hij het hart niet gehad om haar de baan te weigeren. Dat Filippa nog steeds voor hem werkt komt alleen door het feit dat ze altijd doet wat hij zegt zonder overbodige vragen te stellen.

‘Wie is het?’ vraagt hij kortaf.

‘De Zweedse politie.’

Hij kijkt haar strak aan. Ze is niet eens zo verstandig om een beetje discreet te zijn. Een telefoongesprek van de politie zal hem niet helpen om deze investeringsdeal te sluiten.

‘Ze zeggen dat het belangrijk is.’

Gustav zucht en richt zijn aandacht weer op de Denen. ‘Het spijt me verschrikkelijk, maar jullie moeten me verontschuldigen. Ik moet dit telefoongesprek aannemen. De nieuwe wet op de kansspelen daagt ons voortdurend uit...’ Hij schuift zijn stoel naar achteren. ‘Maar misschien zijn we hoe dan ook klaar. Vertel Rasmussen dat de mogelijkheid om te investeren volgende week afloopt.’

Hij speelt hoog spel, maar zijn opties raken op. De financiering moet geregeld worden.

‘Filippa, wil je zo vriendelijk zijn de heren naar de receptie te begeleiden?’

Voordat de Denen antwoord kunnen geven verlaat hij de vergaderkamer en loopt door de lange gang naar zijn hoekkantoor. De deur slaat achter hem dicht en hij verschuift de foto van Michael Jordan zodat hij recht hangt. *Don't let them drag you down by rumors, just go with what you believe in*, denkt hij terwijl hij op de stoel achter zijn bureau gaat zitten. Hij voelt zich opgelucht omdat hij niet meer hoeft te kruipen voor die klootzakken die geen enkel begrip hebben voor zijn waarde en wat hij heeft opgebouwd, hoewel hij de enige in Scandinavië is

die erin is geslaagd om een online gokbedrijf dat een geschatte beurswaarde van vier miljard heeft met niets op te richten. Gustav Jovanovic hoeft voor niemand te kruipen. Rasmussen en zijn durfkapitalistenbende zouden hem geld achterna moeten gooien en al radslagen makend door de stad moeten rennen omdat ze de kans krijgen om in zijn nieuwe goksoftware te investeren.

Hij werpt een blik op de fotomuur met daarop de portretten van de verschillende sporters die van jongs af aan zijn voorbeelden zijn geweest, maakt zijn stropdas los, leunt met zijn hoofd naar achteren, doet zijn ogen dicht en haalt een paar keer diep adem voordat hij zijn arm uitsteekt en de telefoon van zijn bureau pakt. ‘Hallo?’

‘Spreek ik met Gustav Jovanovic?’ vraagt een vrouw in plat Skåns.

‘Dat klopt...’ zegt hij terwijl hij opstaat en naar de glazen wand loopt. De zon verblindt hem.

Vanaf zijn kantoor op de vijftiende verdieping kan hij helemaal tot Malmö aan de andere kant van de zeestraat uitkijken. Onder hem zitten de terrassen van Nyhavn vol met lunchgasten.

‘Mijn naam is Maria Strand en ik werk voor de politie Malmö. Mijn collega en ik staan voor je woning in de Gustavsgata. Waar ben je?’

‘In mijn kantoor in Kopenhagen. Waarom wil je dat weten? Is er iets gebeurd?’

‘Weet je waar je vrouw Caroline is?’

‘Wat?’ Gustav draait aan de lamellen. ‘Waar gaat dit over?’

‘We hebben een alarmerend telefoontje over je vrouw en jullie twee dochters Astrid en Wilma gekregen. Wanneer heb je je vrouw voor het laatst gesproken?’

Zijn hart bonkt. ‘Gisteravond. Een alarmerend telefoontje? Van wie?’ Hij kijkt op zijn horloge en ziet dat het net na elf uur is.

‘Je hebt je vrouw of je kinderen vandaag dus niet gesproken?’

‘Nee, ik heb de hele dag vergaderingen... Is alles goed met ze?’

‘Dat weten we nog niet, daarom willen we dat je zo snel mogelijk thuiskomt om de deur te openen zodat we de woning kunnen doorzoeken.’

‘Sorry? Ik kan het niet volgen.’

‘We moeten zo snel mogelijk de woning in om te controleren of ze gewond zijn en daarom niet kunnen opendoen of contact opnemen. Is er iemand in de buurt die een sleutel heeft?’

‘Mijn moeder heeft een sleutel, ik kan haar bellen. Ze woont in Västra hamnen, maar ik weet niet of ze thuis is.’

‘Mooi. Kun je de telefoon van je vrouw lokaliseren?’

‘Nee, helaas niet. Dat soort apps hebben we niet.’

Gustav probeert zich te herinneren wat zijn vrouw en dochters vandaag zouden gaan doen. ‘Het moet een misverstand zijn,’ zegt hij.

‘Volgens een vriendin van je vrouw had ze twee uur geleden een afspraak met Caroline en jullie dochters,’ gaat de politie-agente verder. ‘Caroline is echter niet verschenen, neemt haar telefoon niet op en doet niet open als we aanbellen.’

‘Misschien is ze vergeten dat ze een afspraak had en is ze ergens anders naartoe gegaan?’

‘We kunnen zien dat haar handtas in de keuken ligt en de auto in de garage staat. Daardoor werd Carolines vriendin ongerust en dat geldt ook voor ons, met het oog op de gezondheidstoestand van je vrouw. Hoeveel tijd kost het je om hier naartoe te komen?’

‘Ik kan over dertig minuten thuis zijn, maar...’

‘Mooi. Tot zo dan.’

De verbinding wordt verbroken en Gustav staart naar zijn telefoon. Het duurt een paar seconden voordat hij in staat is om iets te doen. Hij klapt zijn laptop dicht en trekt zijn colbert recht.

Voordat hij vertrekt kijkt hij naar de foto op zijn bureau. Die is van de vorige zomer, toen het gezin bij de familie in Bosnië

op bezoek was. Wilma was vijf geworden en vierde haar verjaardag op het strand bij Neum. De ronde gezichten van de meisjes zijn kleverig van het chocolade-ijs dat op hun witte kanten jurkjes is gevallen. Carro staat in een zwarte triangelbikini met een glimlach achter de meisjes.

Ze haat de foto omdat ze vindt dat ze er bleek en pafferig uitziet, maar hij wordt er blij van als hij ernaar kijkt. Ze zijn levend. Echt.

Hij legt zijn hand op zijn buik en duwt zijn vingers stevig tegen zijn middenrif om de druk te verlichten. Het komt allemaal goed, denk hij. Hij controleert of zijn sleutels en portemonnee in zijn zak zitten en pakt zijn telefoon. Zijn tweede telefoon is hij blijkbaar vergeten toen hij naar kantoor ging. Hij vloekt zachtjes in zichzelf en loopt snel naar de receptie.

‘Ik moet naar Malmö om iets te regelen. Zeg mijn lunchafspraak af en als onze accountant belt, vertel haar dan dat ik mijn handtekening volgende week zet. Ze zal het begrijpen.’

‘Oké,’ antwoordt Filippa. ‘Maar wat doen we met...’

‘Los het zelf op,’ zegt hij en hij drukt op de liftknop. ‘Maak een nieuwe afspraak en zorg ervoor dat Rasmussen daar ook bij aanwezig is.’

In de lege lift naar de parkeergarage bekijkt hij zijn gesprekkenlijst. Hij heeft meerdere gemiste telefoontjes van Ida en van de politie, maar niets van Carro.

Hij haalt het nummer van zijn moeder op en belt haar. Nadat de telefoon tien keer is overgegaan geeft hij het op en verbreekt de verbinding. Een onaangename golf van onrust overspoelt hem. Zijn moeder neemt altijd op als hij belt.

Hij gaat naar de beveiligingsapp. Precies zoals hij al weet zijn de bewakingscamera’s thuis uit en hij belt Carro. Het oproepsignaal klinkt hard en hij wordt doorgeschakeld naar haar voicemail. *Hallo, dit is de voicemail van Caroline Hjorthufvud Jovanovic. Ik kan op dit moment helaas niet opnemen...*

Hij verbreekt de verbinding, belt nog een keer en krijgt opnieuw haar voicemail. ‘Hallo... met mij. Waar ben je? De poli-

tie is bij ons thuis. Bel me zo snel mogelijk. Kus.' Hij veegt het zweet uit zijn nek, belt opnieuw en wacht op de pieptoon. 'Carro, toe, bel me. Ik maak me zorgen. Zijn de meisjes bij je? Bel me... Ik hou van je.'

Caroline

De deur is op slot en de sleutels passen niet.

‘Ik ben het! Mama!’ roept ze en ze rent om de villa heen.

Een zwakke geur van rook en uitlaatgassen prikt in haar neusgaten.

Ze legt haar handen op het glas en kijkt door het raam de woonkamer in.

Die ziet er verlaten uit, alsof ze in allerijl vertrokken zijn. Op tafel staat een halfvol whiskyglas en een lege fles is onder de serveerwagen gerold. In het doek van het enorme schilderij van Muhammad Ali zit een scheur. Op de glazen tafel staat een asbak vol peuken.

Gustav vindt rokers idioten, hij zou het nooit goedvinden dat iemand een sigaret in hun huis opsteekt.

Ze doet een paar stappen naar achteren. Alles ziet er anders uit.

De teakhouten meubels op het terras zijn vies en tussen de kalkstenen schiet onkruid omhoog. De terrasdeuren gaan ook niet open. Iemand moet alle sloten vervangen hebben.

Ze begrijpt het niet.

De ramen trillen als ze op het glas slaat.

Koortsachtig kijkt ze om zich heen naar iets om in te breken en ze ziet dat de tuin verwilderd is, op de boomstammen groeit mos en de grote eik is een enorme tak verloren die op de orangerie is terechtgekomen, waardoor het glas is gebroken. De planten groeien door het dak en de kieren.

Wat gebeurt er? Ze draait zich om.

In het zwembad zit geen water. Op de bodem liggen rottende

bladeren en de leeggelopen eenhoorn van de meisjes zit onder de aarde.

De trampoline is weg.

‘Gustav!’ roept ze, maar het gebulder van de golven overstemt alle geluiden.

De witte stenen muur rond de tuin is op meerdere plekken ingestort. Grote gaten bieden uitzicht op het strand en haar hart bonkt in haar borstkas.

Op de grond liggen lege bierblikjes. Er zijn parasieten binnengedrongen. Haar huis is een krot waar uitschot rondhangt. Wat zullen de mensen zeggen als ze de villa zo zien?

De rooklucht wordt doordringender en ze kijkt naar de gevel. Op de bovenverdieping slaan de vlammen tegen de ramen.

De meisjes!

Ze rent naar het huis, glijdt uit op het gladde mos, komt meteen weer overeind en roept om hulp, maar er is niemand in de buurt.

Snel, denkt ze. Denk na. Wat moet ik doen? Ze heeft geen telefoon, niets.

Het vuur dreunt achter de gevel. Haar armen trillen als ze een steen oppakt en die door het raam gooit. Glassplinters vallen op de tegels en de rook wolkt naar buiten. Ze deinst naar achteren door de hitte.

Wilma roept haar vanuit het huis en ze hoort Astrid zachtjes hoesten.

‘Ik kom eraan!’ roept ze. ‘Ik kom!’

Haar handen beginnen te bloeden als ze de scherpe stukken glas wegbreekt om naar binnen te kunnen. De rook prikt in haar ogen en ze wringt zich door het kleine gat in het glas. Het lukt nauwelijks om adem te halen als ze het inferno in kruipt.

‘Nee!’ schreeuwt ze. Iemand pakt haar vast en trekt haar weg. ‘Laat me los! Mijn kinderen zijn daarbinnen!’ De persoon trekt aan haar haar en sleept haar over de glassplinters.

Ze zal alles kwijtraken. Echt alles.

Caroline wordt doornat wakker. Het was maar een nachtmerrie, denkt ze.

Gewoon een droom.

Het voelt alsof ze een strakke band rond haar hoofd heeft. Een blinddoek bedekt haar ogen. Haar handen zitten achter haar rug. Ze kan ze niet bewegen, en dat geldt ook voor haar voeten. Iemand heeft haar vastgebonden.

Na een seconde begint ze te schreeuwen, maar het geluid wordt tegengehouden door iets ruws in haar mond. Het lijkt een verfrommeld stuk stof.

De ondergrond vibreert. Het voelt als een motor. Ze probeert zich om te draaien, maar dat lukt niet. De ruimte is te klein.

Ze hapt naar adem.

Waar ben ik, denkt ze. Waar zijn Gustav en de meisjes?

Gustav

Zijn spieren trekken samen als hij de Gustavsgata in rijdt.

Hij heeft het traject in twintig minuten afgelegd. Hij rijdt altijd hard, maar deze keer had het helemaal verkeerd kunnen aflopen. Het enige wat hij zich herinnert is dat hij in Kopenhagen door rood is gereden.

De rest is blanco.

Hij passeert de dure villa's die onbereikbaar voor hem waren toen hij klein was en herinnert zich dat hij zich altijd afvroeg wat voor mensen daar woonden en hoe perfect hun levens wel niet waren.

Hij belt Carro voor de dertiende keer en wordt weer doorgeschakeld naar haar voicemail. 'Carro, verdomme, neem op!' schreeuwt hij, waarna hij de verbinding verbreekt.

Een surveillancewagen blokkeert het hek van de villa, zodat Gustav moet parkeren op een kleine plek tussen twee auto's die een stukje verderop staan.

Twee politieagenten in blauwe uniformen lopen over het trottoir in zijn richting.

Hij haalt diep adem en maakt de veiligheidsgordel los.

De warmte slaat hem tegemoet als hij uit de auto stapt en hij heeft het gevoel dat hij moet overgeven. 'Ik ben Gustav Jovanovic. Hebben jullie al iets gehoord?' Hij slaat het portier dicht, trekt zijn colbert recht en kijkt de straat in voordat hij naar de roodharige vrouw en haar mannelijke collega toe loopt.

'Ik ben Maria. We hebben elkaar daarnet aan de telefoon gesproken,' zegt de vrouw. Ze steekt haar hand uit terwijl ze de andere op haar zwangere buik legt.

Gustav zet zijn zwarte zonnebril af en knikt kort naar de vrouw met de hoge jukbeenderen en sproeten, die veel te oud lijkt om zwanger te zijn.

‘En dit is mijn collega Karim,’ zegt Maria. Ze knikt naar de magere jonge man naast haar.

‘Ik kreeg mijn moeder niet te pakken, dus ben ik hier zo snel mogelijk naartoe gekomen.’ Gustav heeft nooit vertrouwen in de Zweedse politie gehad. Ze hebben hem altijd wantrouwend behandeld, zodat hun betrokkenheid hem verbaast. ‘Er moet een eenvoudige verklaring zijn.’

‘Carolines vriendin Ida heeft ons verteld dat je vrouw diabetes heeft en dat er kinderen zijn,’ zegt Maria. ‘Daarom moeten we zo snel mogelijk de woning in.’

Haar zware Skånse accent verraadt dat ze is opgegroeid in Malmö, de stad van de parken. Hij durft er iets onder te verwedden dat haar vader politieagent is geweest. Ze komt beslist uit een familie met meerdere generaties smerissen die Malmö hebben zien veranderen.

‘Hebben jullie bij de ziekenhuizen geïnformeerd?’

‘We sluiten niets uit,’ zegt Karim. ‘Mag ik je ID zien?’

‘Natuurlijk.’ Gustav haalt zijn portefeuille uit zijn binnenzak en laat zijn rijbewijs zien.

Karim bekijkt het haastig. ‘Bedankt. Hebben jullie meer auto’s dan die van jou en de witte Land Rover in de garage?’

‘Nee,’ antwoordt Gustav. Hij loopt achter hen aan naar de villa.

‘Kunnen ze ergens naartoe gegaan zijn?’ Maria loopt haastig over het stuk voortuin dat bedekt is met grind.

De kinderwagen en de bakfiets staan voor de villa.

‘Nee, Carro heeft ernstige bekkeninstabiliteit, ze gaat bijna nooit...’

‘Heb je familieleden en vrienden gebeld, mensen bij wie je vrouw zou kunnen zijn?’ vraagt Karim, die het Zweeds van de tweede generatie immigranten spreekt. Hij is beslist een Syriër, maar in tegenstelling tot Gustav heeft hij geen naam gekregen

die hem moest helpen om met de Zweedse samenleving te versmelten.

‘Daar heb ik nog geen tijd voor gehad. Ik ben hier zo snel mogelijk naartoe gekomen...’ Gustav wil meer zeggen, maar weet niet waar hij moet beginnen.

‘Wie zijn haar beste vrienden?’ gaat Karim verder.

‘Dat is Ida.’

‘Zijn er andere vrienden of vriendinnen bij wie ze kan zijn?’

Gustav denkt na. ‘Carro is sociaal, maar ze heeft niet veel goede vrienden.’ Hij zwijgt als hij Ida op de trap bij de voordeur ziet zitten.

‘Gustav.’ Ida komt overeind en trekt haar strakke jeansrok recht. Haar pony hangt voor haar ogen. ‘Wat kan er gebeurd zijn?’ Ze kijkt met een onrustige blik in haar ogen naar hem. ‘Carro en ik hadden om negen uur in Espresso House afgesproken, maar daar kwam ze niet opdagen. Ik heb ruim een uur gewacht en je weet dat Carro nooit laat is en ze neemt haar telefoon niet eens op... Ik werd zo ongerust dat ik de politie gebeld heb.’

‘Kalmere,’ snauwt hij en hij loopt de trap naar de voordeur met twee treden tegelijk op.

‘Dat gaat niet,’ snikt Ida. ‘Ze heeft me gisteravond overstuur gebeld, maar wilde niet zeggen wat er aan de hand was. Stel dat er iets ernstigs gebeurd is.’

Zonder te antwoorden haalt hij de sleutels uit zijn zak. Zijn hand trilt als hij het slot opent.

‘Carro!’ roept hij terwijl hij de hal in loopt. Hij legt de sleutel op de ronde haltafel en ziet Carro’s sleutels op de groene aardewerken schaal liggen. Uit pure gewoonte pakt hij de sleutelbos en stopt die in zijn zak.

‘Politie! Is er iemand thuis?’ roept Maria terwijl ze naar binnen loopt. ‘Hallo?!’

Het blijft doodstil.

Gustav trekt zijn colbert uit, gooit het op een stoel en opent het bovenste knoopje van zijn overhemd.

Hij ziet in de spiegel dat Karim eerst naar hem en vervolgens naar de bewakingscamera's aan het zes meter hoge plafond kijkt. Gustav vloekt inwendig, maakt zijn manchetknopen los en legt ze op de aardewerken schaal.

'Ik controleer de bovenverdieping,' zegt Ida en ze loopt snel de trap op.

De zon schijnt fel door de grote ramen die op zee uitkijken en het is hierbinnen zo mogelijk nog warmer dan buiten.

'Waar wonen haar ouders?' vraagt Karim.

'In Stockholm. Ze hebben geen contact met elkaar.'

'Is er een kelder?' Maria opent de kastdeuren in de hal.

Gustav wijst naar de deur ernaast. 'Daar is de keldertrap.'

De spijkerjacks en petten van de meisjes hangen aan de haken, maar de schoenen in een roze snoepkleur staan niet op de plek waar ze horen.

Hij loopt naar de zitkamer, opent de verandadeuren en kijkt naar de tuin.

Het terras is eveneens verlaten.

Een zwakke windvlaag rimpelt het wateroppervlak van het zwembad en beweegt de opgeblazen eenhoorn naar de trap.

Hij huivert.

Op het strand klinkt gelach en geroep van zwemmende kinderen, maar in de tuin is het doodstil. De steppen van de meisjes liggen op de kalktegels.

'Astrid! Wilma!' roept hij. Hij rent naar het zwembadhuis, gooit de deuren open en kijkt achter de meubels. De meisjes verstoppen zich daar soms, maar ze zijn er niet.

De oranjerie is eveneens verlaten, net als het prieel. Het hek naar het strand is op slot.

Er blijven steeds minder alternatieven over.

Na een paar minuten gaat hij terug en loopt naar de bibliotheek. Hij bekijkt de ruimte snel en gaat dan naar de eetkamer.

'Wanneer heb je je vrouw ook alweer voor het laatst gezien?' Karim staat plotseling vlak achter Gustav, alsof hij hem bewaakt.

‘Gisterochtend voordat ik naar mijn werk ging,’ Gustav blijft staan en staart naar Karims Rolex, die namaak moet zijn. ‘Maar zoals ik al vertelde hebben we elkaar gisteravond gesproken. Ik herinner me niet hoe laat het was, maar ik heb gebeld om de meisjes welterusten te zeggen, dus ik neem aan dat het rond acht uur was.’

‘Klonk ze vreemd of zei ze iets bijzonders?’

‘Nee,’ Gustav denkt na. ‘Mijn jongste dochter, Astrid, vertelde dat het haar gelukt was om van de ene naar de andere kant van het zwembad te zwemmen. Ze was verschrikkelijk trots en vrolijk. Ze doet de hele zomer al haar best om te leren zwemmen, dus zei ik tegen haar dat ik een verrassing mee zou nemen als ik vandaag thuiskwam.’ Hij heeft een brandend gevoel in zijn borstkas.

‘Je hebt vannacht dus niet thuis geslapen?’

‘Nee, ik werk immers in Kopenhagen,’ zegt Gustav terwijl hij de keuken in loopt. ‘Mijn bedrijf bevindt zich in een uitbreidingsfase, wat betekent dat ik heel hard moet werken. Soms wordt het ’s avonds laat en dan kan ik net zo goed op de bank in mijn kantoor slapen, om ’s ochtends vroeg weer te kunnen beginnen.’

‘De kelder is leeg,’ zegt Maria als ze terug is. ‘Gaat je vrouw weleens weg zonder iets te zeggen? Op reis of zo?’

Maria kijkt met een blik naar Karim die Gustav niet aanstaat.

‘Niet zonder haar Chanel,’ zegt hij. Hij opent Carro’s handtas, die op het kookeiland ligt, zoekt tussen natte doekjes, pakjes rozijnen en een heleboel rommel. Helemaal onderin vindt hij haar portemonnee. Hij haalt achtereenvolgens haar lidmaatschapskaarten, bankpas, creditcard en rijbewijs tevoorschijn, maar ziet haar telefoon niet.

Gustav tilt de tas op, leegt hem op het marmeren aanrecht en hapt naar adem. ‘Ze redt het maar een paar dagen zonder insuline...’ zegt hij toonloos. ‘Misschien nog korter nu ze zwanger is...’ Hij probeert zich te herinneren wat de verloskundige

heeft gezegd, maar zijn hoofd is leeg. ‘Eigenlijk moet ze meerdere doses per dag nemen.’

‘En het kan zestien uur geleden zijn dat iemand voor het laatst contact met Caroline gehad heeft,’ zegt Maria.

‘Ze zijn niet op de bovenverdieping,’ constateert Ida berustend terwijl ze de keuken in loopt. Ze verbleekt als ze de inhoud van de tas op het kookeiland ziet liggen. ‘Haar insuline!’ Ze strijkt haar pony weg, haalt hoorbaar adem en wappert met haar hand alsof het een waaier is.

‘Wat gebeurt er als ze het niet neemt?’ vraagt Karim. Hij inspecteert de inhoud van de tas op het kookeiland.

Gustav masseert zijn nek. ‘Carro en de baby kunnen schade oplopen, ze kan overlijden.’

‘Kan ze andere injectienaalden bij zich hebben?’

Gustav schudt zijn hoofd. ‘Ik weet het niet. Ik hoop het... Ze moeten hier ergens zijn!’ Gustav vertrouwt er niet op dat Ida en de agenten overal hebben gekeken en rent naar de bovenverdieping. ‘Controleer de garage!’ roept hij als hij halverwege de trap is.

Hij opent de deur van de kinderslaapkamer, maar daar is niemand. De bedden zijn opgemaakt en de kamer is opgeruimd, maar de favoriete knuffels van de meisjes zijn weg.

‘Carro? Ben je thuis?!’ roept hij en hij rent naar hun slaapkamer. Hij bekijkt de lege kamer en het, zoals altijd, perfect opgemaakte bed. Waar heeft hij zijn tweede telefoon neergelegd? Ik moet hem vinden, denkt hij. Hij ziet iets glanzen op het kussen. ‘Wat is dit verdomme?’ zegt hij zachtjes voordat hij beseft dat het Carro’s trouwring is.

Die heeft ze tijdens hun huwelijk nog nooit afgedaan. Hij tilt de kussens op om te controleren of haar verlovingsring ook ergens ligt.

‘Zoek je iets?’

Gustav draait zich haastig om en ontmoet Karims blik. ‘Nee,’ antwoordt hij. Hij legt het kussen recht en laat de ring snel in zijn zak glijden, waarna hij de slaapkamer uit loopt. ‘Ik begrijp

het niet...' zegt hij tegen Karim, die vlak achter hem staat.

'Ontbreekt er iets? Spullen voor een korte reis?'

'De knuffels van de meisjes zijn er niet. Astrids konijn en Wilma's Hello Kitty-pop ontbreken. Die hebben ze altijd bij zich. En hun linnen schoenen zijn weg.'

Gustav opent de kastdeuren en loopt dan naar zijn kantoor. Als hij terug wil gaan bedenkt hij zich, loopt naar het bureau terug, opent de lade en ziet de paspoorten van Caroline en de meisjes liggen. Hij zucht van opluchting en houdt ze Karim voor.

Zijn tweede telefoon is er echter niet.

Ze lopen de trap af en hij probeert na te denken, maar alles in zijn hoofd staat stil.

'Niets?' vraagt Ida als hij de keuken in komt.

Gustav schudt zijn hoofd.

'Wat is er in vredesnaam gebeurd?' Ida staart naar Gustav. 'Ze zou nooit zomaar verdwijnen.'

'Doe eens rustig,' zegt hij en hij werpt haar een haastige blik toe.

'Werkt ze?' vraagt Maria.

'Ja. Hoewel, ze is actrice en bevindt zich op dit moment tussen twee films, zou je kunnen zeggen. Ze is overdag thuis en de kinderen hebben nog steeds zomervakantie dus...'

'Waar is haar telefoon?' Ida onderbreekt hem. 'Caroline gaat nergens naartoe zonder telefoon,' gaat ze verder en ze vertrekt haar gezicht.

'Probeer nog een keer te bellen,' zegt Maria.

Gustav leunt tegen het kookeiland en haalt zijn telefoon uit zijn zak. 'Stil,' zegt hij en hij vraagt Siri om Carro te bellen.

Het duurt een paar seconden voordat hij een afgelegen gezoem hoort. Hij volgt het geluid naar de woonkamer. Het klinkt alsof het van de bank komt en hij loopt er snel naartoe. Daar ligt de telefoon, verstopt tussen de kussens, te trillen. Voordat Gustav op het display heeft kunnen kijken trekt Maria hem uit zijn hand.

‘Wat doe je?’

‘Ik denk dat we deze helaas in beslag moeten nemen.’ Maria’s ogen versmallen en ze heeft een vijandige scherpte in haar stem.

Gustav kijkt haar vragend aan.

‘We zullen je nog een paar vragen moeten stellen. Karim!’ roept ze. ‘Bel om versterking.’